

at svare Skat af de 50 000 Kr., som hans Ejendom er sat for lavt i Ejendomsskyld, men det vil ogsaa betyde, at han er fri for at svare Formueskat af disse Penge. Derfor forekommer det mig ganske rimeligt, at det, som er Lovens Mening, ogsaa bliver gennemført, nemlig at Jordværdien, Ejendomsskylden kommer til at svare til Handelsværdien, og hvis man gennemfører den her nævnte Ekspropriationsbestemmelse, vil det utvivlsomt medvirke til et gunstigere Resultat i saa Henseende. Thi naar de paagældende er udsat for, at deres Jord kan blive eksproprieret til Jordværdien, vil de ikke som nu søge at holde Jordværdien saa lavt som muligt, men de vil tage Hensyn til en eventuel Ekspropriation. Saaledes som det er nu, er det i allerhøjeste Grad en Fordel for de store Landmænd. Det betyder ikke nær saa meget for en lille Landbruger, om hans Ejendom er sat et Par Tusinde Kroner for lavt, men det betyder overordentlig meget, hvis en Gaardmands Ejendom er sat 50 000 Kr. for lavt, eller en Herregaard er sat 100 000 Kr. for lavt, det betyder meget mere for dem end for Husmanden, det er en mægtig Fordel for de store Ejendomme, og dette Forhold er i høj Grad medvirkende til, at der bliver udstykket saa lidt Jord, som der bliver for Øjeblikket.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich kritiserede enkelte af Lovforslagets nye Bestemmelser ret stærkt og gjorde opmærksom paa, at vi i Lovforslaget havde forhøjet Renten. Han sagde, at det var naturligt, fordi vi, nu, da vi var kommet til at danne Regering, følte større Ansvar end tidligere. Det ærede Medlem har Uret; naar jeg har foreslaaet en højere Rente, er det ganske naturligt, fordi den almindelige Rente er steget i de senere Aar, og jeg mener derfor, at det er absolut rigtigt, at de, der her er Tale om, ogsaa skal betale højere Rente. Mit Standpunkt er ikke det, at de paagældende, som faar disse Ejendomme, skal svare saa lav en Rente, at det blev en aarlig Gave fra Statskassen. Formaålet med disse Lovforslag er at skaffe de paagældende Jord og Bygninger, uden at de bliver afhængige af Privatkapitalen. Det er det, der er den store Ulykke for den ubemidlede Landbougdom, at de savner Kapital og maa laane af Privatkapitalen til høj Rente og paa strenge Afdragsvilkkaar, og derved er det i Virkeligheden saa godt som umuliggjort for den mindre bemidlede Landbougdom at faa Jord.

Naar den forrentningspligtige Del af Laanet er forhøjet fra 6 000 til 8 000 Kr., er det, fordi Bestemmelsen herom blev gennemført i F'jor, ganske vist imod min

Stemme, men jeg ønsker ikke, at man skal gøre Forandringer i disse Forhold Aar efter Aar, thi saa bliver der saa mange forskellige Regler at gaa frem efter, at de paagældende kommer under forskellige Vilkkaar.

Naar det endvidere er bestemt, at der inden Udløbet af 5 Aar fra Lovens Ikrafttræden skal finde en Forhandling Sted om Rentefodens Størrelse og om Størrelsen af det Maksimumsbeløb, som skal forrentes, er det, fordi det efter min Mening gælder om, at de, der faar disse Ejendomme og svarer Afgift efter Konjunkturerne, bliver saa uafhængige af de svingende Konjunkturer som vel muligt. Det er efter min Mening det bedste baade for Samfundet og den paagældende. Bestemmelsen om Laan til Bygningers Opførelse er ogsaa foreslaaet, for at de paagældende skal være saa uafhængige af Privatkapitalen som vel muligt, og fordi man har villet føre det Princip saa langt ud som muligt, at det er Staten, som stiller Bygning og Jord til Raadighed, saa at man kun forlanger, at de paagældende selv skal skaffe sig Besætning og Inventar, idet man netop ønsker at hjælpe de ubemidlede, som jeg allerede har sagt.

Det ærede Medlem var ligesom det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen mod Bestemmelsen i § 9. Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, at det forekom ham, at det skulde være saadan, at Staten skulde have Lov til at sælge den Jord, som paa den Maade blev overladt de paagældende som Tillægsjord, og kunde man saa faa mere for den end Jordværdien, skulde det gaa ind i Statskassen, ligesom det nu er Tilfældet, naar man faar Tillægsjord af offentlig Jord. Det er efter min Mening en Opfattelse, som ikke tilsigter at skabe gode Forhold, men som netop kan føre til, at der kommer Spekulation ind i den Slags Udstykning. Jeg har netop foreslaaet den Bestemmelse for at sikre os imod, at den Hjælp, vi giver disse Mennesker ved at skaffe dem Jord, ikke skal øge Spekulationen, og imod, at man ved Ekspropriation fra den ene Mand til den anden giver dem Lejlighed til at spekulere, tjene Penge. Hvor det viser sig, at der bliver Penge at tjene, skal det gaa ind i Statskassen. For øvrigt tror jeg ikke, at denne Bestemmelse faar saa stor Betydning, naar vi gennemfører Bestemmelsen i § 15 i Lovforslaget om Erhvervelse af Jord, hvorefter der ikke kan eksproprieres efter denne Lov, før der er foretaget en ny Vurdering, fordi jeg tror, at det i Praksis vil vise sig, at Jordværdien omtrent vil komme til at falde sammen med